

است، اگر این طور باشد پس وحید هم مثبت است و کاراکترها و خواننده هم مثبت هستند. این ها همه با مسیرها و انتخاب های اشتباه که زندگی شان را تحت الشعاع قرار داد از بین رفتند.

گفتید که گزینهای دیگری هم داشته اید که در نهایت به هر دلیلی میسر نشد و در نهایت بهرام رادان این نقش را بازی کرد. می توانید به نام آن بازیگران اشاره کنید؟

مهران مدبری، رضا عطاران، امیر آقایی و جواد عزتی از آن جمله بودند.

از وجه دیگری هم می شود به این مسأله نگاه کرد. شما دفاع تمام قیدی از قشر هنرمند کردید و در مقابل با اینفلوئنسرها آنها را بسیار اهل مطالعه، اهل تعامل و مظلوم نشان دادید. احساس نمی کنید که کمی نگاه یک سسویه به این ماجرا داشتید؟ آیا همه بلاگرها بد و همه سلبریتی ها خوب هستند؟

خیر، برای مثال در فیلم «قهرمان» اثر اصغر فرهادی، شخصی که از زندان می آید و با ماجرای سکه ها مواجه می شود را در نظر بگیرید، آیا همه به این شکل هستند؟ ما داریم راجع به یک فرد خاص صحبت می کنیم و هیچ وقت نمی شود آن را به همه آدم ها اجماع داد. قطعاً در اینفلوئنسر ها کسانی هستند که تحصیلات داشته اند که شاید در ده درصد آنها این اتفاق افتاده ولی یادتان باشد کسی که صاحب سواد، علم و صاحب مطالعه و درجه ای باشد اینفلوئنسر نمی شود. اینفلوئنسری این طور است که وقتی شما شغلی را پیدا نمی کنید که از آن درآمدی کسب کنید، وقتی لذتی از جهان پیرامون به

لحاظ مطالعه و هر چیزی نمی برید، این کار را پیش می گیرید. حالا اینکه ما از مطالعه می گوئیم باید بگوئیم که خود من مگر چقدر باسواد هستم؟ مگر خود من چقدر کتاب خوانده ام؟ همه ی کتاب های جهان را نخوانده ام و همه فیلم های جهان را ندیده ام. اگر کارگردان هستم دلیل می شود که همه سواد دنیا برای من باشد؟ خیر، من خودم را از همه کارگردان ها بی سوادتر می دانم ولی برای فیلمم تحقیق کرده ام. ضمن اینکه من اینفلوئنسری را شغل نمی دانم. در واقع اینفلوئنسری یک راه میانبری برای رسیدن به خواسته های مادی است و من آن را به این شکل می بینم و تأیید نمی کنم. اگر به اینفلوئنسری به لحاظ بازاریابی یا اتمسفر بازاری بخواهیم نگاه کنیم شاید کار باحالی باشد چون به هر حال یک سری محصول تبلیغ می شوند ولی موضوع اصلی من الگو گرفتن از این افراد است. من با این مسأله مشکل دارم و گرنه ما در دنیای آزادی زندگی می کنیم و هر کسی محصول خودش را دارد و خودش بابت هر چیزی جواب پس می دهد. در واقع ما نباید در جایگاه قضاوت نسبت به افراد قرار بگیریم و هر کسی خودش می داند. اگر اینفلوئنسر است به خودش مربوط است، او هم مشکلات و جهان خودش را دارد و قطعاً او هم از چیزهایی رنج می برد. به هر حال وقتی پیه این را به تنت می مالی که اینفلوئنسر بشوی باید پیه این را هم به تنت بمالی که بطور طرفدار جمع کنی و این فضا به چه شکلی جلومی رود که قرار است برای مثال یک میلیون طرفدار جمع کنی. بنابراین باید یک کارهایی را انجام بدهی و حتی باید یک کارهایی که دوست نداری را انجام بدهی. روی صحبت من اصلاً با اینفلوئنسر ها نیست، ما یک پسری را نشان دادیم که به تهران آمده و می خواهد یک شبه ره صد ساله را برود

قطعا در اینفلوئنسر ها کسانی هستند که تحصیلات داشته اند که شاید در ده درصد آن ها این اتفاق افتاده ولی یادتان باشد کسی که صاحب سواد، علم و صاحب مطالعه و درجه ای باشد اینفلوئنسر نمی شود

و از طریق حاشیه هایی که پیرامون افراد مختلف ایجاد می کند دارد بزرگ می شود. این شخص نماینده یک قشری از اینفلوئنسر ها است و من نمی گویم که نماینده همه آنهاست. در واقع وحید نماینده یک قشری از اینفلوئنسر ها بوده که به نظر من فقط و فقط مردم او را بزرگ کرده اند.

یعنی شما مردم را در این ماجرا مقصر می دانید؟

مردم هم خودشان انتخاب می کنند و شاید واقعا دوست دارند که دنبال می کنند ولی من به عنوان یک فیلمساز وظیفه ام بوده تا نشان بدهم که اگر به دنبال این قشر از اینفلوئنسر ها هستید دارید اشتباه می کنید. بازیگر فیلم ما می توانست خواننده، فوتبالیست و هر کسی باشد و این را در نظر بگیرد که دستمان هم باز نبود. برای مثال اگر من به سراغ یک پزشک می رفتم حاشیه ای برای او ایجاد نمی شد. من به سراغ یک قشری رفتم که در درجه اول به خودمان نزدیک باشد و بتوانیم با او بازی کنیم و کسی ما را اذیت نکند؛ دوم اینکه نشان بدهیم حاشیه ای که برای زندگی او به وجود می آید باعث بزرگ شدن آن آدم (اینفلوئنسر) می شود. برای مثال این شخص می توانست بهترین خواننده ایران یا یک فوتبالیست باشد و برای این ها هم حاشیه هست؛ منتها قشری که به من نزدیک بود و من راحت آن را لمس کرده بودم را انتخاب کردم. خیلی چیزها هم راجع به بهرام رادان نشان داده شده که به نظر من خود این مسأله ساز است و شخصیت را خاکستری کرده است. همان طور که گفتم اصلاً فرمت روابطش در این کار و حاشیه هایی که پیرامونش است باعث می شود تا این کاراکتر سفید نباشد و او هم با یک اشتباهاتی دارد مسیر خودش را جلو می برد. او هم اشتباه کرده که در نهایت این اتفاق می افتد ولی همان طور که گفتم روی صحبت ما با مردم است که به آنها می گوئیم انتخاب کنید. یک سوآلی در فیلم مطرح می شود که می گوید اگر گوشی را از شما بگیرند و پست نگذارید آیا باز هم همین است؟ او هم در پاسخ می گوید که شما هم اگر بازی نکنید بعد از یک مدت فراموش می شوید. در صورتی که این طور نیست. مگر ما خسرو و شکیبایی را فراموش کرده ایم؟ مگر بهروز و ثوقی که چهل سال است که بازی نکرده را کسی فراموش می کند؟ ما فراموش نمی کنیم چون این ها هنرمند واقعی هستند. مگر محمدرضا شجریان را فراموش می کنیم؟ مگر او لایو گذاشته و بزنی و برقص کرده است؟ خیر، او اصلاً در فضای اینستاگرام نبوده اما مگر فراموشش می کنیم؟ خیر. منظور من از بهرام رادان، رادان نوعی نیست منظور من یک هنرمند است که در هر رشته ای مثل موسیقی، سینما، تئاتر و نقاشی می تواند باشد. مگر کیهان کلهر را کسی فراموش خواهد کرد؟ این ها تا ابد می مانند و هر چه قدیمی تر می شود زبانی تر می شود.

